

No estic feta per a tu

Llanço la maleta sobre el meu llit de mala manera. La porta s'ha tancat més fort del que jo volia i sento la mare que crida “ Mireia! ”. Li demano perdó, també a crits. M'afanyo a posar la música ben alta amb el meu altaveu. Ja està, la veu de l'Albert afinant un “t'enyoro i em fa mandra” m'omple l'habitació i informa a la resta de la família que no vull que em molestin. És una norma no escrita. No ho hem parlat mai però és un codi que amb els anys s'ha consolidat. Ara tots saben que estic enfadada i que necessito espai. I com que el que sona és *Fes-te fotre*, saben que a més, estic enfadada i nostàlgica.

Sento com rasca la porta i l'obro: la Mel és l'única que té permís per estar amb mi quan em sento així. De fet, abraçar la meva gossa, em relaxa.

Ahir em va tornar a passar. M'he tornat a enfadar amb el coi de ciutat. No sé com s'ho fa per treure'm de polleguera cada setmana. És que quan no és una cosa, és una altra. Sembla que no hi encaixo, que no estem fetes l'una per a l'altra. Cada diumenge nit, enfilada d'alt d'un tren brut, lent i car, miro la maleta desitjant que sigui ja divendres per tornar al mateix lloc però en direcció contrària.

És que ahir va ser pel vi, i amb el vi si que no hi passo. Era nit de dijous universitari però jo havia canviat la colla de la *uni* per les companyes del club de lectura. Fa uns dies vam decidir fer un tast de vins per celebrar l'aniversari de la Neus i no vaig dubtar en apuntar-m'hi. Les de la universitat no volen anar-hi mai perquè diuen que el vi és de velles, mentre remenen el seu gintònic amb maduixes, que fa més jove i més *cool*. Les companyes del club de lectura tenen totes una trentena d'anys més que jo, però m'hi sento còmode. I els agrada el vi. Em van prometre que al·lucinaria i de fet ho vaig fer. Quins vins tan avorrits i tan previsibles! Però com es podia dir tast de vins, provar cinc líquids d'un rosat molt similar que ni sorprèn, ni queda en boca. La gràcia era identificar si tenia més gust a gespa tallada o a cendra amb fruits secs. Si ho veiés la Montse, els mataria.

Estirada panxa amunt al meu llit, amb les cames penjant, respiro profund. Com em puc enfadar tan per uns vins? No, suposo que no pot ser això. El que realment em cou és que em van dir que era massa jove i que no sabia apreciar-ho, que ja n'aprendré. Em vaig posar vermella (de ràbia, no de vergonya) i vaig callar. Mai em surten les paraules quan m'ofenen i un cop a casa, em brollen les respostes com una font. A raig. Quina ràbia. Suposo que ho he de païr.

Encara des del llit, giro el cap, miro per la finestra i veig les vinyes de casa. Les que li han costat l'esquena a la mare i moltes nits d'insomni al pare per culpa de la sequera.

Les que va treballar l'avi, mentre l'àvia criava el pare i les meves quatre tietes. Miro les vinyes, arrelades a la terra que m'ha vist créixer. Arrelades com jo. Una terra que no em permet estimar cap altre lloc com l'estimo a ella.

No entenc com el meu germà pot fer vuit anys que viu fora d'aquí i no ho enyora. Diu que sí però no és veritat. Ja quasi no ve els caps de setmana, sempre té feina o compromisos allà. Les seves arrels són aquí, amb les meves, però no té aquest amor boig i desmesurat, indescriptible que sento jo per casa.

Sona un whatsapp. És l'Aina que diu pel grup de la colla que aquesta tarda a l'Espai Jove hi ha torneig de futbolí. Contesto que jo no puc, que tinc dansa aèria i tanco de nou la pantalla. Torno a mirar al sostre i ara la respiració és més un sospir. Dansa aèria. Encara sort. És el meu moment preferit de la setmana. Qui m'hagués dit a mi que gaudiria penjada del sostre del pavelló. A mi, que no m'agrada l'esport, que no m'agrada ballar. A mi que tot el que té una mica d'adrenalina em fa pànic. Jo sóc la que aguanta les jaquetes a la resta, mentre pugen al Dragon Khan. Vaig acabar a una classe oberta perquè la Cristina pot arribar a ser molt persuasiva i va convèncer a la meva mare dient-li que a mi m'aniria molt bé provar-ho. Així que amb els morros que m'arribaven a terra, vaig embotir-me dins unes malles i em vaig dirigir a la classe oberta arrossegant els peus.

Em vaig penjar de la corda sense massa més esperança que sentir-me un pernil serrà, comprovant quatre vegades que el mosquetó on penjaria la meva vida estigués ben tancat i de cop, una sensació de llibertat em va omplir. La gravetat, la lleugeresa del meu cos. Allà d'alt podia fer el pi, la tombarella i saltar al buit. Volava. Podia volar.

D'això ja fa dos anys i mig i ja no he pogut ni he volgut deixar-ho i ara em barallo perquè dansa aèria es valori com la resta d'esports. Volem horaris d'entrenament dignes i exclusivitat de pista quan assagem. Costa molt sentir la música o les indicacions, mentre 10 nois suant testosterona criden xutant una pilota sota nostra. Ens costa fer-nos un lloc perquè els adults, que són els que prenen les decisions, no ens entenen però som moltes i no ens rendirem.

Rebo un altre whatsapp. És la Nagore, la profe, que diu que hem de cancel·lar la classe perquè té el petit malalt. Merda. Avui ho necessitava molt.

Obro a en Claudi per privat i li dic que em reculli amb la bicicleta per anar a l'Espai Jove. Em respon amb la nostra emoticona de sempre i ja sé que en cinc minuts, serà a la cantonada per pedalar junts cap al torneig on tots dos sabem que no guanyarem mai però riurem una estona i tornarem a sentir-nos a prop com abans.